

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2398/2024
30.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Стевановић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Јован Поповић“ из Крушевца, коју заступа Државано правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 654/24 од 02.04.2024. године, у седници већа одржаној 30.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 654/24 од 02.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 654/24 од 02.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 891/21 од 18.12.2023. године, ставом привим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате, за период од 01.07.2018. године до 01.09.2020. године, на име разлике између исплаћене и припадајуће плате, исплати износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате, за период од 01.06.2018. године до 01.07.2018. године и за период од 01.09.2020. године до 01.03.2021. године, на име разлике између исплаћене и припадајуће плате, исплати још износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи за период од 01.07.2018. године до 01.09.2020. године, на износе из става један изреке уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање у висини прама обрачуну надлежних служби и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО, Филијала Крушевац, доприносе за здравствено осигурање од Републичког Фонда здравственог осигурања-Филијала Крушевац и доприносе за осигурање за случај незапослености Национално служби за запошљавање-Филијала Крушевац, а у висини на дан уплате према Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом четвртим изреке, обавезана је

тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 158.727,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 654/24 од 02.04.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, те одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у овом спору не постоји потреба да се о посебној ревизији тужене одлучује из неког од разлога прописаног ставом 1. наведеног члана. Побијана другостепена пресуда не одступа од праксе ревизијског суда (пресуда Рев 2 1468/2018 од 07.11.2019. године) и заснована је на граматичком и циљном тумачењу члана 3. став 1. тачка 4) Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате запослених у јавним службама. Уз ревизију нису приложене другачије пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима које би оправдавале потребу да се о посебној ревизији тужене одлучује ради уједначавања судске праксе или тумачења права.

На основу наведеног, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 27.07.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић